Michaela Labáková

Příliš brzy, příliš pozdě

Mý milostný kotrmelce

COSMOPOLIS

COSMOPOLIS

Michaela Labáková

Příliš brzy, příliš pozdě

Michaela Labáková

Příliš brzy, příliš pozdě

Mý milostný kotrmelce

COSMOPOLIS

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou bez souhlasu nositele práv zakázány.

PŘÍLIŠ BRZY, PŘÍLIŠ POZDĚ
Mý milostný kotrmelce

© Michaela Labáková, 2026
© Grada Publishing, a. s., 2026

Odpovědná redaktorka Markéta Šlaufová
Korektura Julie Gonzálezová
Grafická úprava a sazba Roman Křivánek, Art007
Obálka Ondřej Mikulecký

COSMOPOLIS

Vydala Grada Publishing, a. s. pod značkou Cosmopolis v Praze roku 2026
jako svou 10 540. publikaci

Grada Publishing, a. s.,
U Průhonu 22, Praha 7

Tisk FINIDR

ISBN 978-80-271-6551-3 (ePub)
ISBN 978-80-271-6549-0 (pdf)
ISBN 978-80-247-1695-4 (print)

Věnování:

Pro všechny, co už je jim přes třicet, ale nosí v sobě duši puberťáka.
Jsem v tom s vámi!

😊

Čtvrtek 2. července

Myslela jsem, že mě v mejch dvaatřiceti už jen tak něco nepřekvapí, ale dnešek mě vyvedl z omylu.

Den začal jako každej jinej – vstala jsem, trochu jsem prohrábla to vrabčí hnízdo, co mám na hlavě, veškerý líčení obstaraly protáhlý linky, a tím to haslo. Hodila jsem na sebe to první, co mi padlo pod ruku, protože se snahama někoho uchvátit jsem přestala tak… no, zhruba v pětadvaceti? Prostě další letní den v sepraným tričku s nápisem kapely, jejíž jméno už ani nešlo přečíst (a ani čert už neví, co jsem v době, kdy jsem si ho kupovala, poslouchala za sračky), a v džínový sukni s laclem, kterou jsem vyndala před pár dny, když mě popadl záchvat uklízení svinčíku ve skříni, ale v půlce jsem to vzdala. Tu sukni nesnáším – když si sednu, tahají mě ty kšandy za ramena, a když stojím, vylejzá mi sukně nahoru. Ležela zahrabaná někde vespod skříně, ale jak jsem to všechno vyházela, promíchalo se moje běžný pohodlný oblečení s tím, co nenosím, a lenost mě přesvědčila, že to na zemi pár dní – nebo tejdnů – vydrží, než se dokopu k pokračování.

Jenže teď mám díky tomu bordel v ložnici a totálně nepohodlnou sukni.

No, abych se vrátila k tématu… Mám v sobě už druhej gin s tonikem, takže to potřebuju zapsat dřív, než se mi to vykouří z hlavy, a zrovna tenhle den si zápis zaslouží.

Na desátou jsem měla objednaný první odvážlivce, který usoudili, že dopoledne je nejlepší dobou k pořízení kérky – což samozřejmě schvaluju. S tím, že ideální doba na pořízení kérky je prakticky kdykoli. Byla to holka, co přišla celá nadšená, že vymyslela úžasný a originální tetování, který chce na kotník, protože tam kérku jen tak někdo nemá (měla jsem co dělat, abych se nerozesmála nahlas). Vykládala mi, jak strašně miluje hudbu a že by bylo skvělý, kdybych jí udělala nad kotníkem „řetízek“

z not. Znovu jsem potlačovala chechot, protože řetízků z not už jsem tetovala několik, ale nechtěla jsem jí brát to nadšení a pocit vlastní výjimečnosti, tak jsem jí to namalovala i vytetovala. A měla jsem o jednu spokojenou klientku víc.

Chlápek, kterej měl přijít po ní, mi během dopoledne volal, že chytil nějakej moribundus a lehnul se smrtelnou rýmičkou, což je v červenci obdivuhodný, ale evidentně nikoli nemožný, takže jsem měla dobrý dvě hoďky času, který jsem využila střídavě čmáráním návrhů a popotahováním toho debilního laclu na ramenou, dokud jsem to nevzdala a jeden prostě neshodila dolů. Jasný, pak jsem se zbytek dne musela hlídat, aby mi nesjel i ten druhej a klienti neviděli z mý třicátnický postavy víc, než by sami chtěli, ale kupodivu to potom bylo už aspoň trochu snesitelnější. Skočila jsem si k obědu pro tortillu s kebabem ze stánku odnaproti a při jídle jsem tu pitomou sukni ještě zvládla pokecat bylinkovým dresingem, což jsem brala jako znamení shůry, že ji mám vyprat a strčit zase zpátky do hlubin skříně, kde na ni narazím tak za dva až tři roky, až mě zas osvítí ten idiotskej nápad roztřídit si oblečení. Nebo bych ji taky mohla prostě rovnou vyhodit, ale na to jsem moc velká bačkora. Mám spoustu oblečení „co kdyby", přestože vlastně vůbec nevím, co bych za to doplnila. Co kdybych chtěla mít zaříznutý spoďáry až do tlustýho střeva? Co kdybych přišla na chuť tričku s výstřihem tak velkým, že i ty moje relativně malý prsa budou lézt klientům do ksichtu? Co kdybych přece jen zhubla do těch kalhot, který jsem nosila celou pubertu a jsou vlastně už dost jetý, ale přesto nemám srdce je vyhodit? Takže asi tak.

No, zase jsem trochu odbočila. Po obědě byl fakt celkem klídek, až jsem začala přemejšlet nad tím, že to dneska zabalím dřív a půjdu si domů hodit nohy na stůl a chvíli si zapařit na *péesku*, ale minutu po třetí se najednou z chodby ozval nějakej hlahol a o chvíli pozdějc vlezli ke mně do salónu tři vychechtaný puberťáci. Super, řekla jsem si, zas se nějaký pitomci rozhodli, že naštvou mamky a zamachrujou na spolužačky – nejlépe nějakou super drsnou kérkou, třeba lebkou v plamenech nebo řvoucím lvem, který budou k jejich buclatejm, téměř dětskejm ksichtíkům sedět asi jako mně ta debilní sukně.

„Nazdar, pánové," pozdravila jsem je, hned jak vlezli dovnitř a začali se rozhlížet po fotkách tetování, který už jsem v minulosti udělala, a po mně – protože já sama byla chodící portfolio. „Co vás sem přivádí?"

„Jdem se dát tetovat," prohodil jeden z nich, evidentně hlava tý jejich povedený partičky, takovej přidrzlej floutek, kterýmu evidentně rodiče v dětství všechno povolovali a ujišťovali ho o jeho genialitě, když si zvládnul navlíct slipy cedulkou dozadu. Jeho dva kámoši stáli za ním, jeden se usmíval podobně oprskle jako jejich mluvčí, zatímco ten druhej spíš vypadal, že nepřišel tak úplně dobrovolně. Potlačila jsem nutkání se ušklíbnout. Trochu profesionality, Gen! Fakt jsem se v duchu musela napomínat.

„Jasný, od toho tu jsem," přikejvla jsem teda a chtěla jsem se posadit ve svým klasickým posedu obkročmo na židli a s loktama na opěradle, jako to dělám vždycky, když mi někdo začne vysvětlovat, co chce vytetovat, ale když jsem házela druhou nohu přes sedadlo, došlo mi, že mám tu sukni, tak jsem otráveně otočila židli jako normální inteligent opěradlem dozadu a posadila se jako parodie na dámu, hezky s nohama křížem a rukama spojenýma a opřenýma o koleno. Kdejaká královská primadona by mi mohla závidět. Ha ha.

„A co byste rádi, kluci? Jinak doufám, že víte, že pod osmnáct tetuju jen se souhlasem rodičů," připomněla jsem jim a zároveň jsem si neodpustila rejpanec, protože všichni vypadali, jako by sotva vylezli ze školky. Až na tu jejich vejšku, samozřejmě. A beďary.

„Všem nám už bylo osmnáct," oznámil mi pan Génius, jako bych byla úplná blbka a neviděla, jak MOC dospělý přece ve skutečnosti jsou.

„Jasný, já to musela říct. Určitě chápete, zákony a tak," mrkla jsem na ně a mávla rukou jako největší frajerka. „No a co byste rádi? A jako všichni tři, jo?"

„Jo, všichni tři. V prváku jsme se vsadili, že když to doklepem až do čtvrťáku, necháme si udělat kérku."

„Hustý," přikejvla jsem, a dokonce jsem to trochu myslela i vážně. Je fajn, když si děcka dají motivaci k dokončení školy. Nebo vlastně omyl – oni si nedali za úkol odmaturovat, ale jen dostat se do čtvrťáku. Kristepane. Rázem mě to „hustý" mrzelo.

„Že jo," zakřenil se frajer, potěšenej sám sebou.

„Jasný," ujistila jsem ho, abych jeho záchvat geniality nenarušovala. „A co studujete, kluci? Nějakou školu se zaměřením, nebo všeobecnou střední?"

„Všeobecnou," odpověděl pan myslitel.

„Super. Takže po maturitě kérka číslo dvě?" mrkla jsem na ně ve snaze vštípit jim trochu víc motivace k dokončení střední, aby z nich nakonec nebyli jen potetovaný negramoti.

„To se uvidí. Můžem teda jít k tomu tetování?" řekl trochu netrpělivě a přešlápl na místě, jako by na něj dole čekala mamka a on musel bejt zpátky do půl hodiny.

„Ještě jste mi neřekli, co chcete," připomněla jsem mu – a sobě zase to, že mám bejt trpělivá a nechat si svůj sarkasmus pro sebe.

„Tak hele," kejvnul oprskle a přišel ke mně, aby si poklepal na vnitřní stranu předloktí. Držela jsem se zuby nehty, abych mu za to „tak hele" nedala jednu výchovnou – nejlépe mezi oči. Nebo mezi jiný kulatý části těla, kde by to možná bylo o něco účinnější. „Všichni dost žerem fantasy, jako hry a filmy a tak, a furt jsme přemejšleli, co si dát udělat, aby to bylo sladěný, ale přitom trochu jiný. No a nakonec jsme se shodli, že chcem sem," znovu si poklepal na předloktí, „šíp, úplně jednoduchej a bez jakejchkoli zakroucenejch ptákovin. Prostě šíp, trojúhelník jako hrot, pak čára a pak tři další trojúhelníky jako křidýlka. No a každej bude mít vybarvenej jinej trojúhelník, chápeš?"

„Fajn, že jsme si potykali," zvedla jsem na něj obočí a snad poprvý jsem v jeho puberťáckým ksichtíku viděla něco jako stud. „Každopádně chápu. Jak to má bejt velký? Přes celý předloktí, nebo jen třeba přes půlku?"

„Ta půlka stačí," ujistil mě rychle. Srábek – chce zamachrovat, ale je připodělanej, že moc velká kérka by ho bolela. Takovejch jako on jsem tu měla už mraky. A všichni zadržovali slzy, když jsem do nich se slastným zadostiučiněním bodala tetovací pistolí.

„Fajn, kluci, pojďte si tu stoupnout vedle sebe, ať vidím, jestli máte stejně dlouhý…" kejvla jsem na ně a postavila se. Když jsem viděla jejich zmatený a náhle rozpačitý výrazy, vyprskla jsem smíchy. „Předloktí,

samozřejmě," dodala jsem a fakt jsem měla co dělat, abych se nerozřehtala nahlas. Kluci rázem byli samá sranda a samý machrování, až na toho jednoho, kterej byl jedinej až podezřele tichej a klidnej, a jak jsem si tak všimla, i lehce pobledlej. Dali ruce vedle sebe, já je omrkla a ujistila se, že bude pro všechny stačit stejná velikost.

„Tak si tu sedněte, já to zatím namaluju a pak vám to ukážu, jo? Jenom to asi nebude pro všechny tři hned, to je vám snad jasný. A máte celkem štěstí, že mám dneska volnějc, protože jinak bych vás vypakovala s tím, že se máte objednat. Dneska evidentně štěstí přeje odvážnejm."

Jak jsem čekala, pan frajer se hned zatvářil ještě o něco namachrovanějc, zatímco tý bleduli vzadu jen poskočil ohryzek.

„A beru jenom hotovost," dodala jsem.

„Prachy máme," ujistil mě frajer, a tím pro mě teoretická část skončila. Sedla jsem si za stůl, rozsvítila si lampičku, vytáhla tablet, na kterým jsem měla program na malování, a zatímco ti tři se uvelebili na gauči pro návštěvníky a chechtali se nějakýmu přiblblýmu videu, já vytvořila návrh toho, co chtěli zvěčnit na ty jejich párátka.

„Takhle dobrý?" ukázala jsem jim návrh. „Každýmu vybarvím jinej, jak se dohodnete."

„Super," přikejvnul pan namachrovanej.

Radši jsem ještě okoukla jejich občanky, jestli mi nekecali, ale vážně všem bylo osmnáct, takže sice to byli moulové, ale aspoň pravdomluvný. Připravila jsem si všechno potřebný, nastavila jsem lehátko do sedu, protože nebylo nutný, aby leželi, šablony si hezky položila na tácek, a nakonec jsem na lehátko poklepala. „Tak kdo jde první?"

„Tak já," ozval se hned frajer. Překvapivý. Schválně kdy se mu v očích zablejsknou slzy.

Nakonec jsem byla příjemně překvapená, protože ani nesyknul a držel statečně, ani ty slzy jsem nezahlídla. Možná je to namachrovanej blbeček, ale aspoň něco vydrží. Jako další šel ten, co mu na všechno přitakával jako cvičená opička, a i ten se držel celkem statečně. Práce mi šla od ruky rychleji, než jsem čekala, tak jsem se rozhodla je dodělat najednou. Když si ale na lehátko sedal ten poslední, *pan Bledulka*, vypadal, že brzo vrhne,

protože se mu na čele blejskaly kapky potu a jeho barva přešla z bílý do lehce nazelenalý.

„Seš v pohodě?“ zeptala jsem se, když jsem potřetí dezinfikovala jehlu. „Nevypadáš jako někdo, kdo se chce dát tetovat.“

„Jsem v pohodě,“ zabručel, ale moc přesvědčivě nezněl.

„Hele, jestli se ti do toho nechce, nenech se nutit, jo?“ poradila jsem mu. „Fakt bych byla nerada, kdybys mi to tady poblil.“

„Nechce se mi zvracet,“ ohradil se dotčeně.

„Oukej,“ zvedla jsem smířlivě dlaně do vzduchu, přičemž v tý pravý jsem držela tetovací pistoli, kterou Bledulka nespouštěl z očí, jako by to byla sekera, co ho hodlá za chvíli popravit. „Tak se pohodlně opři, ruku mi dej stejně jako tvý kámoši takhle pěkně na to opěradlo a drž.“

Bledulka udělal, co jsem po něm chtěla. Odložila jsem pistoli, vydezinfikovala mu předloktí, nanesla emulzi pro obtisk šablony, a když mi váhavým kejvnutím odsouhlasil umístění, vzala jsem do ruky pistoli a přiložila mu ji na kůži.

Stihla jsem udělat jednu jedinou čáru na špičce hrotu, než tomu moulovi klesla hlava a začal se sunout ke straně.

„Hej hej hej!“ vyjekla jsem a rychle jsem pistoli položila na tácek, abych ho mohla chytit za ramena a znovu ho usadit. Byl sice hubeňour, ale mrtvá váha je docela záhul, takže jsem měla co dělat, abych ho udržela. Jeho debilní kámoši se začali smát.

„Co kdybyste mi ho místo toho chechtání radši přidrželi, aby nespadnul na zem?“ hekla jsem vztekle. Pan frajírek se pochlapil a přicupital, aby mi svýho kámoše přidržel, a já mohla lehátko pedálem sklopit tak, aby na něm Bledulka ležel a nikam mi nepadal. Jakmile byl uloženej, frajer se smíchem odstoupil, takže jsem se nad Bledulku naklonila a párkrát ho poplácala po tváři, aby se probral. Nebyl sice první, kdo se mi tu složil, ale ani těch případů nebylo tak moc, abych na to byla nějak psychicky připravená. Lépe řečeno jsem měla celkem v gatích, respektive ve spoďárech kvůli tý pitomý sukni, aby z toho nebyl nějakej průser.

Bledulka ještě chvíli chrněl, ale pak se mu zatřepotaly víčka a otevřel celkem pěkný, světle hnědý oči a upřel je na mě. Na čele mu mezitím vyrašilo několik dalších kapiček potu.

„No čau," pozdravila jsem ho, vděčnější než kdy jindy za svoje sepraný tričko s nulovým výstřihem, protože jak jsem se tak nad ním skláněla, nejspíš by měl moje chabý béčka fakt až v ksichtě. „Co blbneš?"

Zamrkal a vzápětí se mu oči rozšířily ještě o něco víc. A okamžik nato zrudnul jako přezrálý rajče. Vlastně měl vážně dost podobnou barvu jako to rajče, co jsem si koupila minulej tejden, že si ho dám k večeři, abych snědla aspoň něco zdravýho, ale ještě jsem na něj nedostala chuť. Pokud už samozřejmě nebylo ze zadní strany plesnivý – to bych Bledulkově pleti trochu křivdila. Zelenej už totiž fakt nebyl.

Rychle zašátral rukama pod sebou, aby se posadil, takže jsem radši uhnula, abych nedostala jeho hlavou do nosu.

„V klidu, jo?" napomenula jsem ho mírně. „Ať sebou zas nesekneš. Hezky pomalu. Nechceš něco k pití?"

„Ne," zavrtěl hlavou, stále stejně přezrále rudej, a teprve potom ho napadlo podívat se na ruku. Měl tam jedinou čáru – víc jsem toho fakt nestihla.

„Já… Asi na to kašlu," vypadlo z něj.

„Kámo, no tak!!!" ozval se pan frajer, kterej mi doteď postával za zádama a koledoval si o držkovou. „To dáš, my to taky dali! Co naše sázka?"

„Jestli ho budete hecovat a on příště flákne hlavou o zem, až sebou sekne, budete to policajtům vysvětlovat vy," zavrčela jsem. „Pokud se mu dělá blbě, dávám od toho ruce pryč. A vy jste fakt kámoši k nezaplacení. Vážně, chlape, měl bys mít lepší vkus na kámoše. Tyhle by tě dost pravděpodobně byli schopný ožrat do bezvědomí a pak by se mohli smíchy počůrat, až by ses dusil vlastníma zvratkama. Určitě máš na lepší."

Bledulka na mě upřel ty svoje pěkný hnědý kukadla, zamrkal jako panenka a mezi obočím se mu objevily dvě sladký, téměř neviditelný vrásky. „Hmm."

Chytila jsem ho ještě za ruku, abych mu ubrouskem setřela z ruky emulzi a vydezinfikovala mu tu drobnou čárku, co tam měl, a on celou dobu mlčel a jen jsem cejtila jeho pohled. Radši jsem mu i tak uřízla

tenkej proužek fólie, kterou jsem mu omotala kolem toho torza, co měl bejt šíp, a teprve potom jsem jeho ruku pustila.

Poučila jsem frajery, jak se maj k novýmu tetování chovat, nechala jsem si zaplatit a už jsem se ani nenamáhala bejt jakkoli příjemná. Byli to idioti a já se už nemohla dočkat, až odsud vypadnou, než mi tu udělaj nějakej další průser. Jedinýho chudáka Bledulku jsem poplácala po zádech a sdělila mu, že do budoucna by měl rozhodovat sám za sebe, a ne to nechat dělat ostatní, a jakmile všichni vypadli, fakt jsem si oddychla.

Vydezinfikovala jsem si veškerý vybavení, uklidila a s úlevou jsem vypadla domů, abych se nadlábla, dala si gin-tonic a pustila si nějakou hru, u který bych se odreagovala.

Z nějakýho mně neznámýho důvodu jsem konečně dostala chuť na to rajče.

Sobota 18. července

Dneska jsem se rozhodla bejt hodná dcera a vyrazila jsem za našima, abych si nemusela shánět sobotní oběd. Mamka má vždycky radost, když za ní přijedu, a já se jako bonus pořádně nadlábnu poctivý domácí stravy, aniž bych musela hnout prstem. Oboustranně výhodnej kauf. Něco vydatnýho v žaludku potřebuju, protože se mi ozval Jimmy, jestli večer nevyrazíme pařit, a já tu zprávu zase řetězovou reakcí přeposlala Kayle, takže mě čekala náročná noc, dost pravděpodobně zakončená hlavou v záchodu a křečema v nohou, ale čert to vem – fakt jsem se těšila. A upřímně, pořád lepší skončit hlavou v záchodě než mezi nohama nějakýho zoufalce.

„Ahoj, zlato," přivítala mě mamka hned mezi dveřma objetím a po ní mě pomačkal i táta. Bylo to fakt milý; na to, že mi bylo přes třicet, mě rodiče viděli pořád stejně rádi, jako když jsem k nim jezdila na víkendy během vejšky, kterou jsem nedodělala. A já musela uznat, že i já je vidím ráda, a to kvůli těm dobrotám, kterýma mě mamka vždycky napakuje. Teda… zčásti. Máma i táta byli takový ty úplně normální

a v klidu padesátníci, který baví zahradničení, vaření, dekorace a sem tam i občasná dovolená. Byli přímo prototyp spokojenýho dlouholetýho manželství, což mě při vší tý rozvodovosti kolem naplňovalo pýchou, ale zároveň i pochybama, jestli nejsem adoptovaná. Já zatím měla smůlu jen na samý idioty, takže šance, že bych někdy oslavila pětatřicet let výročí jako naši loni v srpnu, byla prakticky nulová. A upřímně… Ani jsem o to nestála. Snahy někoho balit jsem vzdala už dávno, a když už se občas našlo nějaký chvilkový povyražení, nikdy jsem ho nebrala závazně, čímž jsem i ty nejzatvrzelejší Don Juany nakonec odradila. Mnohem radši jsem trávila čas se svým milovaným kámošem Jimmym, kterej v milostný rovině příhodně dával přednost jinejm chlapům, a svý kámošce Kayle, která žila podobně volnomyšlenkářskej život jako já, jen s poněkud většíma ambicema, co se hledání lásky týkalo.

Naši jako obvykle měli doma nejen navařeno, ale i napečeno, takže když jsem od nich o pár hodin pozdějc odcházela ke svýmu autu zaparkovanýmu na příjezdovce, cejtila jsem se jako koule. Byla jsem relativně vysoká, postavu jsem měla štíhlou, ačkoli takovou trochu měkkou, protože cvičení pro mě bylo formou fyzickýho mučení, a i tak jsem si připadala fakt obrovská. No jo, mámino pečený kuře, máslový brambory a čokoládovej moučník. Vražedná kombinace, který prostě nejde odolat – a mamka to moc dobře ví. Občas ji podezírám, že tohle vaří o víkendu tak často hlavně proto, že ví, že budu díky tomu mít větší chuť je navštěvovat. Moje starší ségra Patricia má štěstí, že žije ve Fairwoodu, zhruba dvacet kiláků od Greydale, kde žiju já a naši. Aspoň si zachová svou krásnou vysportovanou postavu, kterou z nějakýho důvodu zvládla udržet i po těhotenství. Což mi připomíná, že budu muset zase někdy v blízký době přepadnout i ji a jejího manžela Liama, protože už mi chyběla malá Alexis, moje tříletá neteřinka.

No, za chvíli se půjdu nachystat na dnešní večer, což bude trochu vopruz, jelikož ta hromada prádla je stále PŘED skříní, místo aby byla V ní, takže vyhrábnout něco ucházejícího bude náročný. Hodlám jít hlavně do pohodlí, ale zase nemůžu jít jako úplnej vandrák, protože mezi všema těma napůl vysvlečenejma děckama, co tam budou pařit

kolem nás, nechci vypadat jako pěst na oko. A jak znám Kaylu, pravděpodobně bude mezi těma děckama k nepoznání.

Asi půjdu do toho bílýho tílka s flitrama a do svejch nejlepších nízkejch tmavomodrejch džínů, který jsou snad jediný z mý sbírky, co dokážou z mýho zadku udělat nějakej tvar.

Před pár minutama jsem na sebe koukala do zrcadla a všimla jsem si, že vedle očí se mi dělaj vrásky, když se směju. Jenže když se mračím, dělají se mi vrásky zase na čele a mezi obočím. Asi budu muset zachovávat stoickej výraz netečnýho nezájmu, abych vypadala ještě aspoň trochu zachovale, a ne jako strážce mumie.

A co se týče vlasů… Už pár let maj stejnou platinově blond barvu, kterou obnovuju každejch pár tejdnů, když začnou moje tmavohnědý odrosty bejt neúnosný, a stejně tak udržuju i délku po ramena. Od přírody se mi lehce vlněj, takže dovedou bejt celkem pěkný, když chtěj. Budu teda doufat, že zrovna dneska chtít budou.

No nic, jdu se chystat, Kayla už mě bombarduje zprávama, co si vezmu na sebe, tak hurá do víru společnosti. Na další propařenou noc a na zejtřejší kocovinu!

Neděle 19. července

No do prdele.

Obvykle si nezapisuju poctivě každej den jako vzorná školačka, spíš si sem házím svoje šílený roztroušený myšlenky a občasný zážitky, protože kdyby mě jednou našli třeba v koupelně na podlaze mrtvou po uklouznutí na dlaždičkách a objevili moje deníky, asi sotva by je zajímalo číst o tom, jestli jsem si v květnu našla divnej pupínek na zadku nebo jestli jsem zvolila ke zdravý večeři kebab, ve kterým je zelenina, nebo čínu, ve který je… ehm, taky zelenina. Radši si sem prostě zapisuju jen různý zajímavosti, kterejch není moc, ale občas se přece jen nějaká uděje. No… A včera se fakt udála.

I když nevím, jestli bych to nazvala zajímavostí.

Pochopitelně jsme se všichni tři příjemně cinkli a div jsme si nevytancovali duše z těla, a stejně tak pochopitelně mám teď v sobě prášky na bolest hlavy a ucucávám už půl dne na střídačku jenom vychladlý kafe a čistou vodu. To není nic neobvyklýho – to je známka toho, že jsem se včera večer suprově bavila.

Aspoň většinou.

Zrovna jsem opouštěla parket zlitá potem (fakt jsem cejtila, jak mi teče po zádech čůrek až dolů mezi půlky), abych si šla na bar dát vodu proloženou tequillou. Opřela jsem se loktem o olepenej pult baru a potlačovala lehký zhnusení, dokud jsem si neuvědomila, že já jsem teď dost podobně olepená a nemám pultu co vyčítat. Objednala jsem si vodu i svýho panáčka, hodila jsem po barmanovi bankovku a posunula se se svýma tekutýma děťátkama na kraj pultu, abych si mohla v klidu dát do nosu a nestrkali do mě nedočkavý puberťáci, co chtěj taky svůj příděl alkoholu. Lehce jsem si potrsávala na místě, dala jsem si pár doušků vody a chystala se na tequillu, ale pak mi do zornýho pole vlezl někdo vzdáleně povědomej a překazil mi moji alkochvilku, když se postavil k baru a taky si něco objednal, aniž by o mně věděl. Můj přiopilej mozek chvíli chroupal, než mi docvaklo, kdo to je. Byl to přece ten Bledulka, co sebou před dvěma tejdnama šlehnul u mě v salónu! Zakřenila jsem se sama pro sebe, ne ve smyslu se mu nějak posmívat, ale… Jo, vlastně trochu jo, asi jsem se uculovala hlavně proto. Než jsem ale stihla svůj obličej přinutit zase do normální (aspoň trochu) podoby, asi vycítil, že na něj vejrám, a obrátil hlavu mým směrem. Čekala jsem, že bude i jeho mozek trochu chroupat, ale nejspíš nebyl ještě tak nalitej jako já, protože se mu v obličeji okamžitě objevil výraz poznání – a vzápětí výraz silnýho znepokojení. K mýmu překvapení na mě ale kejvnul na pozdrav, místo aby se zdekoval nebo aby mě okázale ignoroval, a teprve potom se otočil zpátky k barmanovi, kterej mu akorát podával pivko.

Neuniklo mi ale, že během placení po mně ještě dvakrát střelil pohledem. Vzala jsem znovu do ruky svou skleničku tequilly a chtěla jsem ji do sebe konečně obrátit, protože mi bylo jasný, že hned odcupitá

zpátky ke svejm povedenejm kámošům nebo ke svý holce, či s kým tady zrovna pařil, ale on se otočil zády k baru, opřel se o něj a s pohledem upřeným na parket si loknul z lahve. Podle toho, kolikrát se mu pohnul ohryzek, musel dát tak půl flašky na ex. A ne, nedokázala bych vysvětlit, jak je možný, že jsem si zrovna takový kraviny všimla, zvlášť když na nás blikal stroboskop a chvilku vidět byl a chvilku ne. Fakt netuším. Každopádně místo toho, abych panáka vypila, znovu jsem zamrzla.

Asi za to mohl fakt, že jsme vlastně byli starý známý, když jsem do něj bodala jehlou a následně ho musela křísit, ale nenapadlo mě nic lepšího než vzít do druhý ruky lahev s vodou a pomalým tempem v rytmu hudby dotrsat k němu. Rozpačitě se zavrtěl, když zmerčil můj úmysl (ať už byl ksakru jakejkoli), a znovu se napil.

„Čauky," houkla jsem na něj, aby mě přes ten kravál slyšel.

„Dobrej."

Vyprskla jsem smíchy. „Dobrej? Vážně jsi řekl *dobrej*, nebo jsem se jenom přeslechla? Nejsme ve večerní škole, ale v klubu."

Nic na to neřekl, jen odstín jeho tváří se i v tom blikání trochu pozměnil a ztmavl. Radši jsem k němu natáhla ruku s panákem tequilly a cinkla skleničkou o jeho lahev.

„Na zdraví – a na zodpovědný rozhodnutí," uchechtla jsem se a obrátila skleničku do sebe. Bledulka se jenom ušklíbl, ale taky se napil, což jsem považovala za souhlas s mým velkolepým přípitkem. Pořád ale nevypadal, že by se chtěl nějak bavit, tak jsem usoudila, že děcka holt maj jiný zájmy než kecat s vrstevnicema svejch matek. A tak jsem položila skleničku od tequilly na bar, obrátila do sebe i zbytek vody a poplácala Bledulku po paži.

„Tak se dobře bav, Bledulko," zaskřehotala jsem mu do ucha a nechala ho bez dalšího ohlížení tam, kde stál, abych se nechala sežrat davem a vyhledala svý kámoše.

Přiznám se, že na dalších x minut (nebo hodin, kdo ví?) jsem ho totálně vypustila z hlavy a prostě jsem zas jenom pařila. Pak se nám ale najednou zdejchla Kayla, což byl signál, že ji dost pravděpodobně někdo sbalil a teď se s ním ocumlává někde v zákoutí, a nedlouho poté mě

zradil i Jimmy, když se začal až příliš horlivě otírat o nějakýho týpka, kterej se na nás už notnou dobu lepil. Pochopila jsem, že pro dnešek jsem už pro svý kámoše vosk, a tak jsem se vydala k záchodům, abych si odlehčila, než zamířím domů. Na dámských záchodech byla zrovna nechutně dlouhá fronta a mě už začínaly fakt děsně bolet nohy. Věděla jsem, že v hlavní chodbě vedle šaten je pohovka, kde bych si mohla na chvíli kecnout, než se záchody trochu uvolní (a kdyby neuvolnily, byla jsem odhodlaná jít klidně na pánskej), a tak jsem nechala frontu frontou a opustila jsem hluk klubu. K mýmu rozhořčení byla pohovka obsazená – a k mýmu pobavení na ní seděl právě Bledulka. Super, pomyslela jsem si, teď vypadám jako stalkerka puberťáků. Měla jsem v sobě ale slušný množství alkoholu, a tak jsem se na jeho názor vykvákla a s úlevným heknutím a rozhodnutá ho ignorovat jsem sebou kecla do pohovky. Kriste, pro moje nohy to v tu chvíli bylo jako nirvána. Na okamžik jsem zavřela oči, protože mě pálily, ale nebyl to dobrej nápad, protože se mi okamžitě roztočila hlava, takže jsem prostě jen zaklonila hlavu dozadu přes opěrku a relaxovala.

„V pohodě?"

Nenamáhala jsem se hlavu zvedat z opěrky a jen jsem ji se zazubením naklonila směrem k Bledulkovi. „Líp to ani nejde. Co u tebe?"

Pokrčil rameny. „V mezích normy."

To upoutalo mou pozornost. „Copak? Přehnals to s džusíkama?"

V obličeji se mu mihlo podráždění. „Pil jsem pivo," utrousil. Ach, no jistě. Dospělák jako hrom. Já zapomněla. „A ne, tím to není. Spíš… Je to tu vopruz."

„Vopruz?" zopakovala jsem a obočí mi vystřelilo doprostřed čela. „Tak proč sem chodíš, když je to tu pro tebe vopruz?"

Neodpověděl, jen na mě chvíli neurčitě zíral a pak odvrátil hlavu a zadíval se dopředu, na vstup do klubu. A mně to i přes alkoholový opojení docvaklo.

„Áha, zase tě k tomu dokopali kámoši?"

Napjatý ticho z jeho strany mi odpovědělo místo něj.

„Že se na ně nevysereš, fakt," zakoulela jsem očima a hned nato jsem se chytla za pusu. „Promiň, nevykašleš. Zapomínám, že jsem v mladý a ovlivnitelný společnosti."

„Je mi osmnáct, nejsem malý dítě," odsekl uraženě, což mě nutilo se začít hihňat, ale ovládla jsem se. Tím, že jsem se silně kousla do jazyka, až mě v očích zaštípaly slzy – a jen z poloviny kvůli potlačovanýmu smíchu.

„Jo, promiň, seš velkej kluk," ujistila jsem ho, ale nevypadal moc přesvědčeně, spíš naopak. A tak jsem vycouvala. „Promiň, občas bejvám trochu mrcha. Omlouvám se. Mír?" Natáhla jsem k němu dlaň a sledovala, teď už opravdu s uculováním, jak bojuje sám se sebou, aby mi ruku nepodal, ale podlehl a jeho dlaň vklouzla do tý mojí.

„Jsem Gen, mimochodem," představila jsem se. „A očekávám, že mi budeš tykat. Jestli na mě spustíš zase něco jako *dobrej*, moc mě nepřesvědčíš, že seš velkej dospělák."

„U kámoše ti vadilo, že ti tyká," připomněl mi. Udělalo na mě opravdovej dojem, že si to pamatoval.

„Bez urážky, ale tvůj kámoš je kokot."

Bledulkovým obličejem konečně prosvitlo kromě pohoršení a znudění i trochu světýlka a jeho výraz pookřál do mírnýho úsměvu. Teprve v tu chvíli jsem si uvědomila, že je vlastně celkem fešák. Kromě jeho světle hnědejch očí měl rovnej nos, takovou roztomilou plnou pusinku a vlasy jen o pár odstínů tmavší než oči. Nebyly úplně krátký, spíš tak akorát, aby mu lehounce padaly do očí, ale zároveň aby to nevypadalo zanedbaně.

Jo, byl fešák. Ale furt to byl mladej cucák.

Stále ještě jsme se idiotsky drželi za ruku a nejspíš nám to oběma došlo ve stejnou chvíli, protože jsme se nastejno pustili, jako bychom si uvědomili, jak absurdní to je.

„Dylan," prohodil po chvilce trochu rozpačitýho (z jeho strany) mlčení, kdy jsme oba zírali na všechno možný, jen ne na sebe. Připadalo mi to fakt komický.

„Hmm?" Opět jsem natočila hlavu na něj a on mě napodobil, i když ne až tak ochotně.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Příliš brzy, příliš pozdě**.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.